

Universele liefde en GANESHA

Ter nagedachtenis van de vele slachtoffers van zinloos geweld.

Introductie

Net als vorig jaar kwam de titel vanzelf. Universele liefde en Ganesha. En nu verder? Wat is het verband? Vanwaar dit onderwerp? Allebei spelen ze een belangrijke rol in mijn leven. We willen allemaal de Universele, Goddelijke liefde ervaren. De eeuwige gelukzaligheid. Ganesha symboliseert voor een stuk de te overwinnen moeilijkheden om tot deze liefdeservaring te komen.

Mijn tweede lezing bouwt voor een stuk verder op de eerste. Het is een verder verdiepen van de zoektocht naar mezelf. Ik zal als zieltje wel gekozen hebben of voorbestemd geweest zijn om geboren te worden op deze plaats en in het gezin vanuit mijn jeugd. Maar ik ben er zeker van dat ik op een bepaald moment na mijn geboorte om hulp moet geroepen hebben. Hulp om terug te mogen keren, terug naar mijn veilige liefdevolle thuishaven. Zij die mijn lezing hebben bijgewoond of gelezen weten dat mijn blijvend geloof in de liefde, in het goddelijke mij een ontzettende kracht heeft gegeven. Ik heb zowaar geen moeder en vader gehad, maar wel ongelooflijk lieve en attentvolle grootouders. Gelukkig heb ik op die manier wel heel veel liefde en tederheid gekend. Ik heb een mooie moederkracht waar ik dankbaar voor ben. Met de vaderkracht heb ik het iets moeilijker maar ik weet dat het leven, de mensen rondom mij en mijn kinderen mijn grootste leraars zijn. Ik heb van jongs af aan beseft dat je niet veel nodig hebt om gelukkig te zijn. Ik zie de schoonheid van de Schepping in alle kleine dingen. Ik kan diep ontroerd zijn door al het schone dat ons omringd. En diep vanbinnen voelen dat universele liefde bestaat. Tegelijkertijd kan ik op andere momenten heel veel pijn voelen vanwege de machteloosheid tegenover het vele leed in deze materiële wereld.

Wat is Universele liefde?

Ik wil graag een passage opnemen en voorlezen uit een boek van Ram Dass dat ik recent las. Het is zo een mooie en liefdevolle omschrijving van Universele of Goddelijke liefde.

“Stel je voor dat je meer liefde van iemand ontvangt dan je ooit hebt ondervonden. Deze houdt meer van je dan je moeder van je hield toen je nog kleuter was, meer dan je vader, je kind, of je innigste geliefde – wie dan ook- ooit van je hield. Deze geliefde heeft niets van je nodig, is niet uit op persoonlijke bevrediging en wil slechts jouw totale vervulling.

Je wordt gewoon bemind omdat je bent wie je bent, omdat je bestaat. Je hoeft niets te doen om het te verdienen. Je tekortkomingen, je gebrek aan eigenwaarde, lichamelijke

volmaaktheid of maatschappelijk en economisch succes – niets van dat alles doet ertoe. Niemand kan deze liefde van je afnemen, ze zal er altijd zijn.

Stel je voor dat in deze liefde verkeren lijkt op eindeloos ontspannen in een warm bad dat al je bewegingen omgeeft en je ondersteunt, zodat elke gedachte en elk gevoel ervan is doortrokken. Je voelt je alsof je oplost in liefde.

Deze liefde is in feite deel van je; ze stroomt altijd door je heen. Ze is te vergelijken met de subatomaire substantie van het universum, de donkere materie die alles verbindt. Wanneer je je op die stroom afstemt, zul je haar voelen in je eigen hart – niet je fysieke of je emotioneel hart, maar je spiritueel hart, de plek waar je naar wijst in je borst wanneer je zegt: "Ik ben".

Het is je diepste hart, je intuïtieve hart. Het is de plek waar de hogere geest, zuiver bewustzijn, de fijnere emoties en je ziele-identiteit bij elkaar komen en je verbinden met het universum, de plek waar aanwezigheid en liefde vertoeven.

Onvoorwaardelijke liefde bestaat echt in ieder van ons. Ze maakt deel uit van ons diepste innerlijk wezen."

Hoe vind je haar?

Door terug te keren naar de bron.

Je kan er een glimp van opvangen door verwondering. Door naar de wereld te kijken met heldere ogen of zoals een kind met grote ogen, nog verwonderd over het mysterie achter alles wat ons omringt. En door aanwezigheid in het moment; door elk moment bewust te beleven.

De liefde die je voelt bij de geboorte van je kinderen. Het is niet alleen de intense liefde voor het kind maar ook de liefde vanuit de verbondenheid, de eenheid. Het gaat eveneens om liefdevolle dankbaarheid voor de schoonheid van de Schepping. Je koestert het moment.

Wanneer ik op zee ga zeilen laat ik na het hijsen van de zeilen het gezelschap meestal stilletjes achter mij en zet ik mij alleen vooraan aan de boeg met zicht op de horizon. De onmetelijkheid van de zee is zo mooi. In de stilte neem ik elk moment in mij op.

Telkens opnieuw laat ik mij opsorpen door haar schoonheid. Ik ruik, hoor, voel, zie en smaak de zee. Uren kan ik naar het kabbelende water kijken. Verwonderd kijk ik naar de immense horizon. Je wordt één met het tafereel, één met de natuur, je voelt de verbondenheid diep binnenin. Je weet dat er meer is ...

Ooit heb ik in Senegal het genoeg gehad om op een ochtend helemaal alleen met een kano langs een zee-engte in de mangroves te varen. Achter de mangroves, voor zover ik met het blote oog kon zien, alleen oerwoud. De stilte werd slechts verstoord door de aanraking van mijn roeispaan met het water en de dierengeluiden uit het oerwoud. Er hing een vochtige mist net boven het water. Opnieuw een eenheidsmoment met de natuur, een onvergetelijk moment. Een moment waar je stil van wordt en dankbaar bent dat je deze verbondenheid met de natuur mag meemaken en ervaren.

De tijd die ik in Senegal heb mogen doorbrengen samen bij mijn familie waren ook momenten van intense verbondenheid. Het delen in vreugde van de gewone dingen van alledag, 's morgens met een glimlach wakker worden, de saamenhorigheid binnen de Senegalese families, de tradities, .. Ik ben o zo dankbaar dat ik het allemaal mag ervaren.

De schoonheid van de ochtenddauw, van een libel die boven de vijver vliegt, van een kleine vleermuis die bij het avondvallen rondfladdert, van de koppeltjes duiven die van de tuin genieten, ...

Bewust leven en stilstaan bij alles wat je meemaakt is zeker een sleutel tot het ervaren van gelukzaligheid en universele liefde.

Maar hoe vind je haar écht? Door naar de bron te gaan. Daar waar Universele liefde thuis is. Dit wil zeggen binnen in ons , in de stilte van ons Zijn, in de vormeloze wereld. Er is alleen dat wat is, wat er altijd al geweest is en altijd zal zijn: Liefde. Liefde is God en God is liefde. En die liefde zal er altijd zijn, wie we ook zijn of wat we ook doen. In oorsprong zijn we liefde.

Voor mezelf betekent universele, onvoorwaardelijke liefde liefde voor alles wat is en voor iedereen die mij omringd. Ik mag mezelf een wereldburger noemen. Dagelijks ben ik dankbaar voor wat ik die dag heb mogen ervaren. Elke gebeurtenis, elke ontmoeting is

uniek. Ook de moeilijke momenten zijn uniek want uit elke ervaring leer je iets. Onvoorwaardelijke liefde is iedereen liefhebben in zijn 'Zijn'. We zijn allemaal verschillend van elkaar en in fine zijn we één. En dat één zijn is LIEFDE. Mooi toch? We hebben allemaal onze bagage, onze samskaras, te verwerken karma, onze conditionering. Indien we vanuit de universele liefde de andere benaderen stellen we respect, liefde, mededogen voorop. Dit is makkelijk wanneer we omgaan met liefdevolle personen maar niet altijd evident wanneer we gekwetst worden of ons gekwetst voelen. Toch is het volgens mij belangrijk om hier eventjes waarnemer te worden om tot het inzicht te komen waarom iemand kwetst en/of waarom iemand zich gekwetst voelt. Uiteindelijk heeft het allemaal te maken met het feit dat we ons vereenzelvigen met de geconditioneerde inhouden van ons bewustzijn. Indien we deze vereenzelving loslaten en naar binnen keren, naar de bron, naar de liefde, naar de eenheid dan kunnen we alleen maar begrip, liefde en mededogen voelen.

De stoorzenders

In de drukte en de hectiek van alledag, waarbij onze gedachten en emoties een loopje met ons nemen is het niet altijd gemakkelijk om bewust en met volle aandacht het moment te beleven en er telkens opnieuw de Schepping in te zien. Toch spijtig want, wanneer onze gedachten worden stilgelegd is er in de stilte ruimte voor de stem van het hart. Het hart is dan aan het woord: onvoorwaardelijk, ondeelbaar, onschuldig, volmaakt en perfect. Onvoorwaardelijke liefde kan dan vrij in ons stromen.

Maar een aantal stoorzenders maken onze blind voor de kracht die in elk van ons aanwezig is. De universele liefde wordt dan versluierd.

Door onwetendheid, gebrek aan inzicht verwijderen we ons van het eenheidsgevoel en komen we in de dualiteit. We geven onze macht over aan het klein stemmetje in ons hoofd dat op die manier vrij spel krijgt: De stem van het EGO. Kennen jullie ook dat stemmetje in het hoofd dat een hele dag door zit te leuteren van: Zeg heb je hier wel goed aan gedaan? Ben je niet een beetje hard geweest tegen haar? Ik weet wat die over mij denken.... Deze stem doet niet anders dan ons veroordelen en ons leven richting geven vanuit eigenbelang omdat angst aan de basis ligt van haar functioneren. Angst om te sterven, angst om pijn te hebben, angst om te moeten delen, angst om te verliezen, angst om beoordeeld te worden, angst om te zijn wie we zijn. Maar het stemmetje heeft het totaal verkeerd voor. Het gaat verder op indrukken, op conditioneringen. Het stemmetje gaat niet over mij, maar over hoe mijn EGO mij en de anderen ziet door een bril die bezoedeld is met conditioneringen.

Een andere stoorzender is een soort van luiheid. We stoppen onze levens vol met dwangmatige bezigheden zodat er helemaal geen tijd meer overblijft voor werkelijk belangrijke dingen. We zouden graag tijd maken voor de belangrijke dingen des levens maar er is nooit tijd en we moeten zelf aan den lijve ondervinden hoe we onze dagen volstoppen. Opnieuw, omdat we waarschijnlijk te veel naar buiten gericht zijn, we het inzicht missen om het écht belangrijke van het onbelangrijke te onderscheiden. Waarom toch?

Als ik mijn eigen leven overschouw dan beseft ik dat ik voor een groot stuk, en met de beste intenties, vastzit in die luiheid. ik ben namelijk in mijn jeugd gedruild om mijn plan te trekken, hard te werken, nooit op te geven, stressbestendig te zijn en nooit te lang stil te staan bij problemen. Niet huilen, niet boos zijn, altijd voortmaken, niet teveel stilstaan bij het leven,

gevoelens van zwakte maken je alleen maar zwak en kwetsbaar en zijn flauw. Hoe dikwijls heb ik niet gezegd: "Het spijt me, maar ik ben geen machine en zal nooit een machine zijn." Ik was rebel, heb mij verzet tegen de hardheid die ik ervoer heb ervaren vanwege mijn ouders maar toch ben ik geconditioneerd geworden. Ik ga zonder probleem over al mijn grenzen en heb een uithouding om u tegen te zeggen, waardoor ik onvoldoende let op de signalen van mijn lichaam en geest. Anderzijds heeft het mij ook heel veel kracht gegeven. Maar mijn doorzettingsvermogen, ik noem het liever in vele gevallen strijdvaardigheid, in combinatie met mijn rechtvaardigheidsgevoel, de dienstbaarheid, het mededogen en mijn liefde voor de mensheid geeft dikwijls een heftige cocktail van emoties wanneer ik machteloos moet toezien op het leed van de wereld. Ik heb een hekel aan machteloosheid en schiet dan maar in actie.

Kindjes in Ethiopië die honger lijden, dat kan niet. Ik was zes of zeven jaar. Ik ging dokter worden en naar Afrika trekken. Ik wilde altijd rechte trekken wat volgens mij niet juist zat, een bijdrage leveren. Toch heb ik moeten leren dat leed en pijn altijd een onderdeel van het leven zullen blijven. Ik ben nog steeds aan het leren!

Als ik mijn dagdagelijkse bezigheden even onder de loep neem dan stel ik vast dat het teveel is, veel te veel en constateer ik met lede ogen dat ik de weinig tijd heb.

Als alleenstaande moeder voed ik full time twee assertieve pubermeisjes en twee heftige tienerjongens op. Wij delen hele fijne en liefdevolle momenten samen, maar ook pittige en heftige discussies. Ik was ervan overtuigd dat het zorgaspect, dat bij kleine kinderen hoort, het zwaarst zou zijn. Het was een fijne periode. Zwaar jazer, maar liefdevol met veel geborgenheid en liefdevol samenzijn. Ondertussen is de puberteit aangebroken: Ja! Niet om te lachen voor iemand met een licht gebrek aan vaderkracht. Het is discuten, onderhandelen, uitleggen, grenzen stellen en deze niet laten overschrijden! Pff... ik word al moe bij de gedachte. Ik heb vier schatten van kinderen. Ze zijn uniek in hun mooi zijn en het zullen heel sterke mooie jongvolwassenen worden, maar op deze moment zijn ze alle vier, stuk voor stuk ontzettend assertief en volhardend. Het vraagt veel energie om alles in goeie banen te leiden.

Een bijkomende moeilijkheid is het bestaan van IPAD's, IPOD's, GSM's. Ik heb altijd gezworen dat het mijn huis niet in komt. Maar ze hebben die hebbedingetjes gekregen van hun grootvader en hun vader: 6 stuks ondertussen voor 4 kinderen. " Je kan die kinderen toch de evolutie niet onthouden", "Iedereen heeft er één". Het opstellen van de spelregels en zorgen dat deze worden gerespecteerd is een ander paar mouwen. Het lijkt wel of kinderen er hyperkinetisch van worden. Ze krijgen in ieder geval teveel indrukken binnen voor hun hersencapaciteit (denk ik dan), ze krijgen informatie binnen die niet voor hun leefwereld is bestemd. Dus een half uur per dag is meer dan voldoende. "Wat ben jij ouderwets mama, jij leeft in de middeleeuwen", is dan de reactie. Een ware verslaving voor onze jonge jeugd en een les in assertiviteit en grenzen uitzetten voor mij. Naast de opvoeding is er de begeleiding van de studies, het opvolgen van hun buitenschoolse activiteiten, het huishouden, het budgetteren en de administratie. Ik beleef het moederschap met liefde en tracht het ook zo bewust mogelijk mee te maken omdat ik beseft dat het een liefdevolle zegen is.

Het onderhoud van onze woning, van de veel te grote tuin en het uitvoeren van de kleine reparaties beleeft ik, helaas, meestal op automatische piloot. Ik geniet van mijn kruidentuintje en van het snoeien van mijn 100 meter beukenhaag, maar bij het onkruid wieden, dakgoten ledigen, plinten herstellen, lekkende toiletten repareren, houtwerk van de ramen onderhouden denk ik soms van "Help, ik heb te weinig uren in een dag en te weinig technische bagage".

Verder werk ik halftijds in Brussel, ben vakbondsafgevaardigde, OCMW-raadslid, coördinator van een vrijwilligersproject "Huiswerkbegeleiding", ... Ik doe dit allemaal met passie, uit idealisme. Ik ben blij dat ik een bescheiden, nuttige bijdrage kan leveren. Toch ik voel een evolutie bij mezelf. Ik verlang naar meer tijd voor mezelf, stilte, innerlijke rust, inactiviteit, niet-handelen,

Wanneer ik mijn activiteiten herlees, word ik zelf moe bij het opgesomde lijstje. Vorige maand ben ik dan eindelijk tegen mijn eigen grenzen aangelopen. De eerste keer! Wat een confrontatie. Ik kon de woorden "Ik ben op, ik kan niet meer" nauwelijks over mijn lippen krijgen bij de dokter. Wat heb ik gehuild! "Ik moe? Dat kan toch niet?"

Voor mezelf zal ik de grenzen van mijn kunnen moeten leren kennen en aanvaarden. "Ik ben geen machine". Aha. Conditionering! Ik ben blij dat deze confrontatie met mezelf me inzicht zal geven in mijn eigen handelen en hopelijk een keerpunt zal betekenen.

Gemakkelijk zal het niet zijn want het is mijn aard. Ik ben een geboren idealist. Ik denk dat het belangrijk voor me is om als waarnemer, vanuit de innerlijke bron van universele liefde, het leed in de wereld waar te nemen. De wereld, de hele manifestatie maakt een evolutie, een verwerking door. Het hoort erbij en er zal altijd leed in de wereld zijn. Zolang er manifestatie is, zal er altijd vereenzelviging zijn, en dus ook dualiteit. Loslaten is voor mij de boodschap. Zelf leven vanuit de bron, liefde ervaren en doorgeven en voor het overige mededogend zijn zonder telkens te willen transformeren.

Ganesha

Uit dankbaarheid wil ik een woordje ter zijner eer plaatsen. De overwinnaar van alle moeilijkheden, hij die oplossingen vindt voor de alledaagse problemen, hij die ons het pad wijst, hij die richting geeft en sleutels aanreikt. Ik had altijd het licht van zijn aanschijn bij mij. Voor elk probleem hoe moeilijk en pijnlijk, soms ook, was er steeds licht, was er steeds

een oplossing. Nooit heb ik mij alleen gevoeld, altijd beschermd. Met dank daarvoor. Stukje bij beetje werd alles duidelijk, stukje bij beetje wordt alles duidelijker.

Wie is Ganesha?

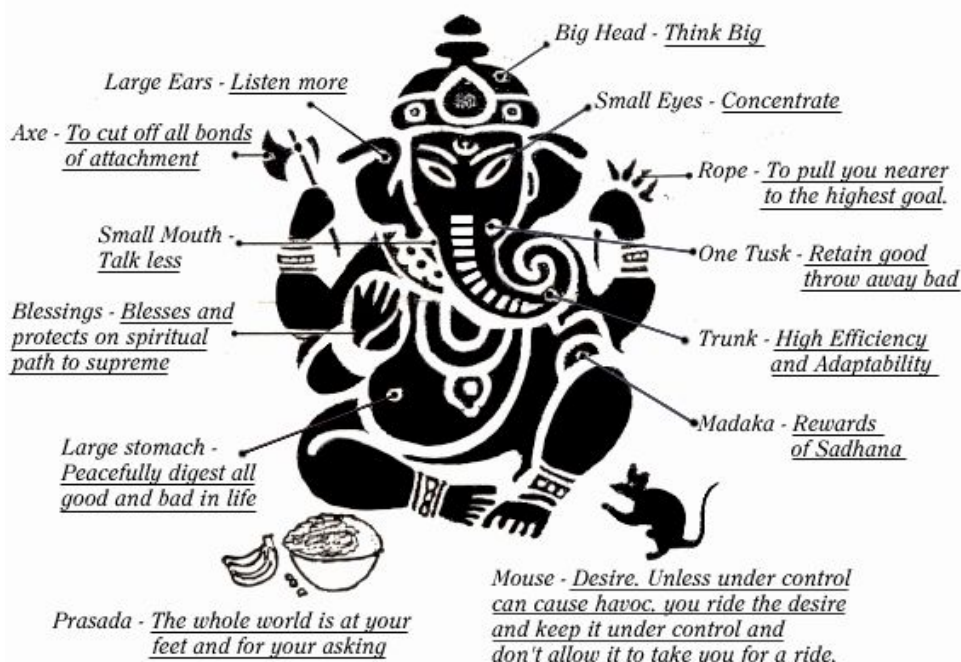
Ganesha toont, via symboliek, aan waar het om draait en hoe we de weg kunnen vinden naar onze kracht, naar die Goddelijke liefde in elk van ons. Hij staat symbool voor het Goddelijke in het dagelijkse leven en is een God van wijsheid. Hij verspreidt de boodschap van vrede en rust en zijn grote imposante lichaam roept grote liefde op, nooit angst.

Ganesha werd geschapen als een uit de geest geboren zoon van de God Shiva en Godin Parvati. Terwijl Ganesha de aanwijzingen van zijn moeder volgde om haar verblijf te bewaken, kwam hij in conflict met Shiva en zijn menigte lagere goden. Shiva en zijn zoon herkenden elkaar niet. Omdat Shiva niet werd toegelaten tot het verblijf van zijn vrouw werd hij boos en sloeg Ganesha zijn hoofd af. Later begreep Shiva wat hij had gedaan, kreeg berouw en zette het hoofd van een baby-olifant daarvoor in de plaats.

Volgens de legende werd de dichter Vyasa geadviseerd Ganesha te vragen om als zijn schrijver te fungeren voor de Mahabharata. Vyasa ging ermee akkoord op voorwaarde dat Ganesha elk woord dat hij moest opschrijven eerst zou begrijpen. De symboliek en boodschap voor de mens: We moeten grootse werken niet haastig lezen of aanhoren, maar langzaam, laten bezinken en het verband zien met ons eigen leven.

Wat is de symboliek van dat gezellige volle lichaam met een olifantenhoofd en een gebroken slagtaand?

Ganesha Symbolism

Het komische maar imposante lichaam van Ganesha verwijst naar zijn functie als overwinnaar van de dagdagelijkse moeilijkheden waar mensen mee te maken krijgen in hun leven. Het symboliseert tevens blijdschap en welwillendheid. In zijn rol van God van wijsheid duidt het lichaam zijn rijkdom aan kennis aan. Nog belangrijker: de uiterlijke verschijning hoeft geen verband te houden met innerlijke schoonheid en de geestelijke staat van 'Zijn'. Het betekent ook dat uiterlijke verschijningsvorm er weinig toe doet als het gaat om de studie van het spirituele. De rond dikke buik van Ganesha kan vreedzaam alles verteren: zowel de leuke als de minder leuke ervaringen in het leven.

Zijn slurf en slagstanden staan symbool voor de eigenschappen die nodig zijn om zich een weg te banen, om obstakels opzij te duwen. De gebroken slagstand zou symbool staan voor het afwerpen van het ego en het brengen van offers op het spirituele pad. Ganesha zou volgens een verhaal in de Purana's de slagstand zijn verloren in een gevecht met Parashurama. Deze werd woedend omdat Ganesha hem ervan weerhield zijn eerbetuigingen te betalen aan Shiva, die op dat moment sliep samen met zijn geliefde moeder. Ganesha was in het gevecht aan de winnende hand, tot Parashurama de bijl, die Ganesha had gekregen van zijn vader Shiva, naar hem smeed. Ganesha vocht niet terug, omdat het een cadeau was van zijn vader, en verloor zo zijn slagstand.

Zijn vier armen verwijzen zowel naar zijn alomtegenwoordigheid als naar de vier hoofdbestanddelen van het bewustzijn: MAHAT (het spanningsveld tussen het zuivere bewustzijn en prakriti), BUDDHI (intelligentie of onderscheidingsvermogen), AHAMKARA (de 'ik ben'-maker, het ego) en MANAS (het bewustzijnsveld waarin zich de gedachten en emoties manifesteren).

Er is ook een verband tussen de volgorde van zijn handen en de objecten die Ganesha vasthoudt. In de rechterbovenhand staat de bijl voor het wegnemen van twijfel, alsook voor het verjagen van demonen en het doorsnijden van de banden met onze gehechtheden. Vervolgens dient het touw voor het vastleggen van een hoger doel of om verdwaalden opnieuw naar zich toe te trekken. De lotusbloemen, de boeken, en de swastika die op zijn hand is getekend zijn symbolen van geestelijke kennis. De zoete koekjes, Mdaka, in de linkeronderhand zijn beloningen wanneer je trouw blijft aan je dharma. De vierde hand symboliseert de zegeningen van de verlichting die je zal ervaren.

Ganesha wordt steeds voorgesteld als zittend op een muis. Deze muis staat voor onze zintuigen die nooit verzadigd raken en onder controle dienen gehouden te worden. Een muis kruipt ook voortdurend door kleine spleetjes en gaatjes, kan onderweg een puinhoop achterlaten en is ontzettend gulzig. Een beetje zoals de rol die onze verlangens spelen in het leven. Ego kan van ons leven een ongeziene puinhoop maken. Vandaar dat het belangrijk is onze verlangens onder controle te houden. Door de muis onder Ganesha te plaatsen wordt gewezen op de wilskracht tot onthechting.

Verder zijn er nog de kleine ogen om zich beter te concentreren, de grote oren om beter te luisteren en zijn kleine mond om minder te praten.

Voor mezelf symboliseert Ganesha in mijn leven het blijvend geloof in de eeuwige liefde, het goede, het positieve denken: voor elk probleem is er steeds een oplossing. Hij vergezelt mij op mijn yoga pad met interessante eyeopeners terwijl hij me stevig vasthoudt aan zijn touw.

Devakí Muní